

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον ἐἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΗΝ</p> <p>ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.</p> <p>ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰθίοπων γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.</p> <p>Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879</p> <p>ΙΑΡΥΘΗΣ· ΕΚΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ</p> <p>Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ἄδης Ἑρμιπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον.</p>
---	---	--

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουνίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 29

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Σενόπουλο].

— Συνεχία ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κάποια στιγμή, καθὼς ἔτρωγε τὸ ψητό του, ἀκούγοντας τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ Νταρζαντόν, ὁ τραγουδιστὴς τοῦ εἶπε:

— Ἐσύ, ἀλήθεια, στάθηκες φρόνιμος καὶ τυχερός. Πῶτα ἔμωσ καὶ μᾶς... Ὅσα συλλογιέμαι πῶς αὔριο, αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐνῶ σεῖς θὰ τρώτε πάλι σ' αὐτὴ τὴν ὥρα τραπεζαρία, μ' αὐτὴ τὴν ἐξοχὴ θέα, ἐγὼ θὰ βρισκομαι κλεισμένος σὲ κανένα πινηγρὸ ρεστοράν τοῦ Παρισιῦ...

— Καὶ πάλι καλά ἂν μπορούσαμε νὰ τρῶμε καθεμέρα σὲ ρεστοράν, ἐπρόσθεσε ἀκόμα πρὸ μέλαγχολικὰ ὁ γιατρός Χίρς.

Ὁ Νταρζαντόν τοὺς λυπήθηκε.

— Μπᾶ! φώναξε· καὶ τί σὰς ἐμποδίζει νὰ μείνετε λίγον καιρὸ μαζὶ μας; Τὸ σπῆτι χωρεῖ καὶ τὰ κελλάρια εἶναι γεμάτα...

— Ναί, ναί! ἐπρόσθεσε κι' ἡ Ἴδα μὲ προθυμία. Καθόστ' ἔδω... θὰ εἶναι ὥρατα... θὰ κάνουμε ἐκδρομὴς...

— Κι' ἡ Ὀπερα: ἔκαμε ὁ Δαμπασσέντρ πού εἶχε τώρα δοκιμὴς καθεμέρα.

— Στεῖς ἔμωσ, κύριε Χίρς, δὲν τραγουδατε στὴν Ὀπερα;

— Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, κοντέσσα μου, ἐγὼ εὐχαριστῶς θὰ δεχόμεν τὴν εὐγενική πρόσκλησή σας. Αὐτὸ τὸν καιρὸ, ὅλη μου ἡ πελατεία λείπει στὴν ἐξοχὴ.

Ἡ πελατεία τοῦ γιατροῦ Χίρς στὴν ἐξοχὴ! Τί ἀπρόοπτο ἀστείο! Ἀλλὰ κανένας δὲν ἐσκέφθηκε νὰ γελάσῃ. Μεταξὺ Ρατέδων, τέτοιες φαντασιοκοπίες περνοῦσαν ἀπαρατήρητες.

— Ἐλα, ἀποφασιστέ το, εἶπε ὁ Νταρζαντόν. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ μοῦ κάνῃς χάρη ἔμένα. Στὴν κατάστασι πού βρισκομαι, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ

σου συνδρομῇ. Δὲν τὸ βλέπεις καὶ μόνος; — Ἄ, μὰ τότε δέχομαι!... Τί σοῦ εἶπα κι' ἐγὼ; Ὁ Ριδάλ δὲν ξέρε τί τοῦ γίνεται. Ἐγὼ, σ' ἓνα μῆνα, ἀναλαμβάνω γὰ σὲ κάνω περδίκι!

— Ἀμὴ τὸ Γυμνάσι; ὁ Μορονδάλ; φώναξε ὁ Δαμπασσέντρ, ζηλευντάς πού δὲν μπορούσε κι' αὐτὸς νὰ κάνῃ χάρισμα λίγη ἐξοχὴ.

— Ἄς πᾶνε στὴν ὄργῃ! Βαρῆθηκα πιά καὶ τὸ Γυμνάσι, καὶ τὸν Μορον-

βάλ, καὶ τὴ μέθοδο Δεκοστέρι!... Κι' ὁ γιατρός Χίρς, πού εἶχ' ἐξασφαλίσει πιά γιὰ λίγον καιρὸ προφῆ καὶ κατοικία, ἐξακολουθῆσε νὰ κατηγορῆ τὸ κατάστημά πού τὸν ἔτρεφε: Ὁ Μορονδάλ ἦταν κατεργά-

«Τριγύριζαν ἀνάμεσα στοὺς βῆς» δὲν εἶχε πεντὰ-πάγκους...» (Σελ. 230) ρα καὶ δὲν πλήρωνε ποτέ ἔπειτα ὅλοι τὸν εἶχαν ἀφήσει ἢ ἱστορία τοῦ Μαντιῦ τὸν εἶχε βλάψει πολὺ. Καλὰ ἔκανε κι' ὁ Τζᾶκ πού τὸ σκασε, δὲν ἦταν πιά ζωὴ ἐκεῖ-μέσα! Ἐπειτα ἄρχισε τὰ δικά του ὁ Δαμπασσέντρ. Τὰ εἶχε πούδους συνάδελφους του στὴν Ὀπερα, πού ἦταν ὅλοι φαντασμένοι χαμπερίνοι, χωρὶς τάλέντο καὶ χωρὶς φωνή. Τὰ εἶχε ἀκό-

μα μὲ τὸ διευθυντῆ, πού δὲν τοῦ ἔδινε παρὰ δευτέρους ρόλους, τιποτένιους. Καὶ γιατί; Γιατ' ἤξερε πῶς εἶχε σοσιαλιστικὴς ἰδέες, πῶς ἄλλοτε ἦταν ἐργάτης, πῶς εἶχε βγει ἀπ' τὸ λαὸ καὶ τὸν ἀγαπούσε...

— Μάλιστα! ἀγαπῶ τὸ λαὸ! φώναξε ὁ τραγουδιστῆς, χτυπώντας τὸ τραπέζι μὲ τὸ χοντρὸ του γρόθο. Καὶ μὲ τοῦτο; Τί τοὺς νοιάζει αὐτοὺς; Μ' ἐμποδίζει νάχω τὸ ντὸ μου; Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς τόχω μὲ τὸ παραπάνω. Ἐ; τί λέτε καὶ σεῖς; Πιά, γιὰ ἀκούστε λίγο!...

Κι' ἔβγαζε τὴ νότα του καὶ τὴ χὰιδευε καὶ τὴ γαργάριζε μ' εὐχαρίστησι.

Κι' ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Νταρζαντόν. Αὐτός, καθὼς ξέρουσε, τᾶχε μὲ τοὺς θεατρῶνες, τοὺς ἐκδότες, τοὺς συγγραφεῖς, τὸ κοινὸ, μ' ὅλο τὸν κόσμον. Κι' ἐνῶ ἡ Ἴδα, βοηθούμενη κι' ἀπὸ τὸν Τζᾶκ, τοὺς ἐτοίμαζε τὸν καφέ, ἐκείνοι οἱ τρεῖς, μὲ τοὺς ἀγκῶνες στὸ τραπέζι, ἐξακολουθοῦσαν ζωηρὰ νὰ τὰ κένο...

Σὲ λίγο ἔφθασε κι' ὁ γιατρός Ριδάλ. Χαρούμενος πού ἔβρισκε ἀπόψε τόσο μεγάλη συντροφία, ὁ καλὸς ἀνθρώπος πῆρε θέση στὸ τραπέζι.

— Βλέπετε τώρα, κυρία Νταρζαντόν, πῶς ὁ ἀρρωστὸς μας δὲν ἤθελε παρὰ διασκέδασι;

Ἦλθω ἀπ' τὰ φουσκωτὰ γυαλιὰ τους, τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ Χίρς ἀστραψαν.

— Δὲν εἶμαι σύμφωνας, γιατρέ, εἶπε καθαρὰ καὶ ἑξάστερα, μὲ τὸ χέρι του στὸ πηγούνι, ἔτοιμος γιὰ μάχη.

Ὁ Ριδάλ κοίταξε μὲ κάποια ἐκπληξη τὸν παράξενο ἐκείνον ἀνθρωπάκο.

— Ὁ κύριος εἶναι γιατρός; ρώτησε.

— Ὁ γιατρός Χίρς, ὁ γιατρός Ριδάλ! σύστησε ἀμέσως ὁ Νταρζαντόν.

Χαιρετίσθησαν σὰ δύο μονομάχοι, πού διασταυρώνουν τὰ βλέμματα πρὶν διασταυρώσουν τὰ ἔφη. Ὁ ἀγαθὸς Ριδάλ ἐνόμισε πῶς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ καμμιὰ ἱατρικὴ ἐξοχότητά τοῦ Παρισιῦ καὶ, στὴν ἀρχὴ, συμμαζεύτηκε ἀπὸ μετριοφροσύνη. Γρήγορα ἔμωσ κατὰλαβε

τη σύγχυση και την άταξία που βασίλευε στο χαλασμένο έκεινο κεφάλι κι άρχισε να σηκώνη κι' αυτός τη φωνή, γιά νάπαντά με θάρρος τουλάχιστο στο σαρκαστικό και περιφρονητικό τόνο του αντιπάλου του.

— Άγαπητέ συνάδελφε, θά μωδ επιτρέψετε νά παρατηρήσω...

— Α, με συγχωρείτε, άγαπητέ συνάδελφε!

Ήταν σά μιá σκηνή από κωμωδία του Μολιέρου φιλονεκία αυτή, Κι' ό «Άρρωστος» Νταρζαντόν, που αποτελούσε τό θέμα της, την παρακολουθούσε με μιá κωμική έκφραση άπορίας και φόβου, γιατί κι' αυτός δέν ήφερε με ποιόν νά συμφωνήσῃ: με τόν γιατρό Ριβάλ που τόν έπαιρνε γιά ένα άσθενή κατά φαντασίαν, ή με τόν γιατρό Χίρς που τού έθρισκε μέσα του όλες τις άρρώστειες του κόσμου;

— Μην τόν άκούτε, σάς παρακαλώ! φώναζε στον κατάχλωμο ποιητή και στη δακρυσομένη Ίδα ό Ριβάλ. Ο άγαπητός συνάδελφος άσπείρεται!

— Α, με συγχωρείτε, άγαπητέ συνάδελφε! Νομίζετε, έπειδή δέν βλέπετε σεις... Ο μέγας όμως παθολόγος...

Κι' ή σκηνή εξακολουθούσε άτέλειωτη. Όρθοί ό ένας αντίκρυ στον άλλον, πετροβολιόνταν με ιατρικούς όρους, με όνίματα γιατρών, με τίτλους βιβλίων έλληνικών, λατινικών, σκανδιναβικών, ινδικών, κινέζικων... Έπιτέλους βαρέθηκα ό... Ααμπασέντρο, τούς άφησε νά λένε, ανέβηκε στην τάρτασα, άκούμπησε στό κάγκελο κι' άρχισε πάλι νά βγάξη τή νότα του όσο δυνατότερα μπορούσε.

— Ντόσοο!.. Ντόσοο!.. Ντόσοο!.. Οί κοιμισμένοι αντίλαλοι του δάσους έξούπησαν κι' όλος ό άέρας γύρο τάράχθηκε. Άπ' τις κοντινές βίλλες, τά παχώνια, τά φορητάρικα πουλιά, άνταποκρίθηκαν μ' έντρομες κραυγές. Έξυπησαν στις καλύδες τους κι' οί γείτονες χωριάτες. Η γριά-Μπάμπω κι' ό άντρας της κοιτάζαν με περίεργα μάτια τά φωτισμένα παράθυρα των Παριζιάνων, ενώ τó φεγγάρι άργύρωνε την πρόσοψη, όπου ξεχώριζαν τά χρυσά ψηφία της έπιγραφής: «Parva domus, magna quies — μικρό σπίτι, μεγάλη ήσυχία»...

I. Σεσίλη

— Που πάτε τόσο νωρίς; ρώτησε ό γιατρός Χίρς, βγαίνοντας τó πρωί άπ' την κάμαρά του και βλέποντας την Ίδα με μεγάλη τουαλέττα, με μιá Σύνοψη στό χέρι και με τόν Τζάκ στό πλευρά, λουσαρισμένο κι' αυτόν.

— Στην έκκλησία, φίλε μου. Έγώ κάνω σήμερα τή λειτουργία «όπερ υγιείας» του άντρός μου. Μά δε σάς τό είπα;... Κάμετε γρήγορα! Όλοι πρέ-

πει νάρθητε σήμερα στην έκκλησία! Χαρούμενη, καμαρωτή, ή κυρία Νταρζαντόν πήγε με την τελευταία καμπάνα και κάθησε στην τιμητική θέση που της είχαν φυλάξει, στό παγκάρι, κοντά στό χορό. Ο Τζάκ κοντά της. Η έκκλησία γιόρταζε φωταγωγημένη, ήλιοπλημμυριστή, άνθοστόλιστη. Τα παιδιά του χορού, όί ψάλτες, φορούσαν φρεσκοσιδρωμένους άσπρες καμιζόλες πάνω άπ' τή κόκκινα στιχάρια τους και σ' ένα τραπέζι, έχει μπροστά, οί άρτοι που έστειλε ή Ίδα, σχημάτιζαν μιá μεγάλη στίδα χρυσή. Είχαν πάει κι' όλοι: οί δασοφύλακες με τις πράσινες στολές τους, γιατί ήταν γιορτή, και καμάρωνε πιά ή Ίδα γιά αυτή τή δόξα, που την ένόμιζε δλη δική της.

Τήν ώρα της «προσφοράς», ό έκκλησάρχης με τό μακρύ του κοντάρι πλησίασε γιά νά πάρη τόν Τζάκ-κι' έσκυψε σταυτί της μητέρας του, νά τή ρωτήσῃ ποιά κοριτσάκι ήθελε νά διαλέξη γιά νά κρατή τó πογγί (*). Η Ίδα έδίστασε λίγο. Μήπως έγνωρίζε καμμιά οικογένεια του χωριού; Έπειτα όμως θυμήθηκε την «έγγονούλα».

— Μήπως είναι έδω ή μικρή Σεσίλη Ριβάλ;

— Α, μάλιστα! Κι' ό έκκλησάρχης έδειξε ένα όμορφο κοριτσάκι, καθισμένο από τάλλο μέρος του χορού, στό πλάι μιáς γριάς κυρίας μαυροφόρας.

Τά δυο παιδιά ξεκίνησαν πλάι πλάι, χερσισασμένα, πίσω άπ' τó μεγάλο-πρεπο κοντάρι που ρύθμιζε τά βήματά τους. Η Σεσίλη μ' ένα βελουδένιο πογγί, πολύ μεγάλο γιά τó χεράκι της, κι' ό Τζάκ με μιá μεγάλη λαμπάδα, στολισμένη με κορδέλλες και φειτικά λουλούδια.

Ήταν και τά δυο χαριτωμένα, — τό άγόρι με τó έγγλέζικο κοστούμκι που τόδειχνε πιά μεγάλο τó κορίτσι με την άσπρη φορεσιά και με τά ξανθά μάλλια που κορνίζωναν χυτά τó προσωπάκι του, φωτισμένο από δυο γκριζά μάτια, γκριζά σαν τó πιά φίνο μαργαριτάρι. Η έκκλησία γύρο τους μοσχολούθησε άπ' τούς άρτους κι' από τά θυμιατήρια. Με πολλή χάρη ή Σεσίλη επρότεινε τó πογγί της, προσπαθώντας νά χαμογελά. Ο Τζάκ ήταν σοβαρός και συγκινημένος. Τό χεράκι έκείνο που έτρεμε με σ' στό δικό του, κάτω άπ' τόσπρο κλωστόνο γάντι του, τούκανε τή γλυκιά έντύπωση πουλιού, που μόλις τόχε βγάλει άπ' τή φωλιά του, στό δάσος, και που διατηρούσε άκόμα τή ζέση και την τρυφεράδα της.

(* Ακολουθεί)

(* Στην Καθολική Έκκλησία, έντι μιá δίσκο δπως στό δική μας, περιφέρουν πογγί ή κουμπάρα, — κομμάτι σκουπισμένο, με τρυπίδα στό άκέναν. Στην Έπίσημο τó λένε κισσελέττα.

ΕΡΗΜΗ ΑΚΤΗ

Δέν είναι δώ σπάνια όμορφα στην άμμουδιά χτισμένα κι' ούτε γαλήνια και τραλλά τó κωμα παιχνιδίσει. Έδω είναι πέλαγο άνοιχτό με κύματα άφροισμένα κι' ή θάλασσα σ' άτίλειωτα τά πλάτια της βουίζει.

Δέν είναι δά ήσυχά νερά. Βαρκούλα νάρμενισει και μ' έπλωμένο τó πανί νά πιασει με τó κύμα. Ούτε καράβι σ' άνοιχτά μπορεί νά προχωρήσῃ. Χωρίς νάνοξη ή θάλασσα και νά τού γίνει μνήμη.

Δέν είναι δά ζωή καμιά. Θαλασσοπούλια μόνο: πάνω από τάρια κύματα κοπαδιαστά πετούνε, Σάν τις φτωχούλες τις ψυχές που λίγισαν στον πόνο και στον καθόν την τρικυμιά τó θάνατο τó βρούνε...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ...

Έκει στο λιμανιό τó στόμα, που γιά ύστερη φορά θά την ξεπροβοδούσα, άπάνω σ' ένα πεζούλι πέτρινο, κάθησα νά κλάψω με την ήσυχία μου. Τίποτα πιά, έχει χάμα. Ήαυχία άκρα... Μήτε οί άλυσιδες οί βέρβαρες, μήτε τά ζυγά φουγάρα νά καπνίζουν πάνω άπ' τά κεφάλια μας, μήτε ή άνεμόσκαλα ή άστατη που τή δονούν οί πατημασιές. Τέλος, μήτε κι' ό κόσμος που σέ σπρώχνει, άκόμα κι' όταν έχης τή λύπη σου, άκόμα κι' όταν αποτραβάς τó χέρι...

Λιγοστά θαλασσοχόρτα αναδεύονται εκεί σιμά μου, πότε σαν κορδέλλες σκοούρες, πότε σαν καπνός που διπλωνόταν μέσα άπ' τά συνειρισμένα διάφανα νερά. Ένας κάθουρας λοξοπατούσε, άνοιγοσαλώνοντας τις δαγκάνες του, κι' ώρες-ώρες, κάποιό στόμα που δέ φαινόταν, τίνεζε άπάνω στό κύμα τά μαδιά σάλια του. Η πίκρα έπεφτε άπάνω σ' όλ' αυτά τάνάξια πράγματα, σ' αυτά τά ξένα άψυχα, σαν ένα ψιχάλισμα που κυκλώνει μονομιάς τή γή...

Παράστεκαν άκόμα λιγοστές, φτωχές γυναίκες, πηγαιμένες με την όμοιαν έγνοια, πονεμένες άπ' τόν ίδιο πόνο. Άλλες πρόσηναν, καθισμένες κατάχαμα, άλλες δαγκάνοντας τόν κεφαλόδεσμό τους, έσκυβζν κάτω και κάτω, γεμάτες κάματο, και με τά μαχαίρια τους, όλο χαρακιές και δόντια, σκάλιζαν στις κουφάλες. Μελανός άνεμος τούλγες τις άντικρυνές σκοούρες στεριές που τά γκριναρικά βίντοια είχαν σωπάσει.

Κι' έτσι μέσα, βαθιά χωμένε, ήταν τó μέγα λιμάνι, μεστό καπνιές, κατάρτια στενοχωρεμένα που σκουντιόνταν, άλυσιδες, παντιέρες. Κι' εκεί, άπάνω σέ κάποιό κατάστρωμα, ήταν άκόμα ή

αδερφούλα, άιχμάλιωτη τού καρδιού, σκλάβδα του χωρισμού, ξένη μέσ στους ξένους. Καμένη, κλαμμένη, ζαλισμένη, θά πρόσμενε νά ξεκινήσουν.

Φτωχιά καρδούλα, που θάσαι, σέ λίγην ώρα, ξενητεμένη!

Τή ντύσαμε και την ταξιδεψαμε. Τί καλή, τί άγαπημένη που ήταν μέσα στό καινούρια τά ρουχαλάκια της, στην άσπρη της τή μπλούζα με την κεντητή μάρκα! Τό άνάστημά της άνάδινε, λιγνό, στήθ, δλόρθο, ή έλεγεσ πώς μιá καινούργια αδερφούλα, άγνωριστή, πρωτοσυνάντητη, άνάδινε από και μέσα, που την καμαρώναμε και μεις.

— Θά φύγης θριαμβικά, της είχα πεί. Πήγε νά μωδ άποκριθῃ κάτι, μωδ έσφιξε τó χέρι, μά κατέδασε μόνο τó καπελλάκι της κι' ή φωνή της έσπασε.

Και στεκόμουν και την έβλεπα έτσι, — τά φορεματάκια της, τζοτόλιστα χέρια της με τά κοκκαλωτά δάχτυλα που έσφιγγαν τó σχοινί, τις μπούλες των μαλλιών της που, γιά πρώτη φορά τóσο καλά χτενισμένες, έκαναν μιá σκούφια σαν τής κούκλας γύρο άπό τ' αυτιά της. Και τάλος τά μάτια της, που βούρκωναν και μάς κειττούσαν. Μήτε νά καμαρωθῃ δέν είχε τόν καιρό. Ο χωρισμός άρπαζε από τή χερά της τó πιό μεγάλο μερδικό.

Τότε μωδ φάνηκε σαν πιό άδικημένη παρά ποτέ ως τώρα, σαν πιό παραπονιαρά, καθώς ποτέ πρωτότερα. Πονούσα τή χάρά της, πονούσα τόν πόνο της; ή τόν δικό μου; Έτσι γιορτερή, μά περίλυπη, έμοιαζε σαν άγιασμένη από μαρτύριο, σαν πικραμένη ως τó θάνατο. Κι' έγω δέν έξρω πώς... μά κάτι μ' έσπρωχνε νά σκύψω νά πάρω συχώρηση και νά κλάψω σιμά στην έντρομη ψυχούλα, που ήταν άξια νά την πανέσω πιό πολύ από πάντα.

Α, την ώρα που, άπροσκαλέστα, άνάδωσε άπ' τά έγκατα της μηχανής ένα σφύριγμα άσθματικό, κι' ό καπνός σαν πίσσα!

Αθάθος, μετρημένος, μεταλλικός, σήμανε ό έσπερινός στις έκκλησιές. Η καμπάνα είχε πρώτα έναν έσωτικό άντίλαλο ύστερα, κυμάτισε τόν άέρα έννας ρυθμός ίσιος, πολύ κοντινός, κρύος, σαν τίς Μεγάλες Παρασκευές. Οί γυναίκες σταυροκοπιόνταν. Πέντε ή ώρα...

Δυο ώρες είχα κάσει εκεί δά χάμα, σπουδάζοντας με μιάν έκτακτη προσοχή και τó παραμικρό κυμάτισμα των φυκιών, ζυμώνοντας τó άλάτι άνάμεσα στό πόδια μου, ζαλισμένος άπ' τόν πονοκέφαλο, με κόκκινους τούς γύρους των ματιών. «Τόλλιν...τόλλινν...τόλινν...» έφερνε την καμπάνα τó κοιμένο φώσημα που έκανε κι' έφρισε τó κύμα. Κάποιό αγοράκι, άχτένιστό, ξιπόλυτο, σ' άντικρινά καλύδια, έκλαιγε πονετικά ώρα πολλή. Κι' έλεγεσ

πώς έτοι θά βαστάζουν δια αίθνια... Χωρίς προάντευμα, χωρίς προήνυμα, χωρίς τίποτα, ένα βαπόρι ξεχώρισε, Έπλεξε λοξά. Στερέό, μονοκύματο, με σίγουρο τίμω. Δεύτερο και σαν με άπόφασῃ. Νά, αυτό ήταν! Καμαρωτά οδηγώντας τ' άψηλά κατάρτια του, τά σταυρωτά, έφουγε άπ' τó μέγα άντίκρουσμα. κατά την ύστατή μας άπόκριση, γιά νά τή σπάσει κι' αυτήν άμέσως. Νά, τó! έχει την κίτρινη καμινάδα ζωμένη τó γαλάζιο οειρήτη στην μέση. Είναι μέσα!

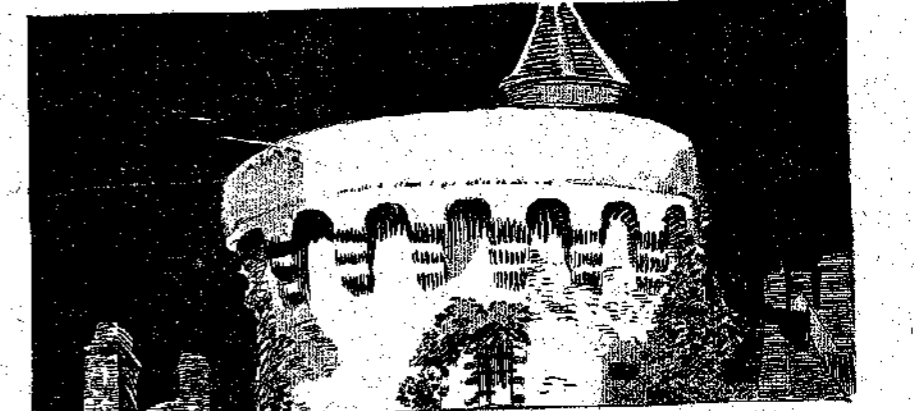
Σηκώθηκα δλόρθος, με την ψυχή στό

μάτια. Περνούσε τóσο σιμά μας, μέσα σέ μιá τόσο ξάστερη άτμοσφαιρα, που έλεγεσ πώς θά τά ίδης δια, άκόμα και τά μάτια και τó γύρο του προσώπου. Άχ τί κρίμα! δέν ξεχώριζε τίποτα. Τίποτα, παρά μόνο μιá συγχισμένη σύμμιχη παράταξη από κόσμο, στις γέφυρες, στό καταστρώματα, που σάπαινε κι' άκίνητος. Λοιπόν πάει πιά; ήταν άνώφελοποδύ κάθησα νά προσμένω;

Όχι, όχι... άδραξα τó καπέλλο μου, και τó τίνεξα δυνατά, έξαλλα, δεξιά και άριστερά, και πάλι... Τί νά κάνω; πώς άλλοίως νά με ίδούν από και μέσα;

(* Ακολουθεί) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΖ.

Βγαίνει από μιá πιανή πόρτα της ύπηρεσίας, διασκελλίζει ένα μπαλκόνι, γλυστού από μιá μικρή γιορτή σιατή και πέφτει στον κήπο του κυρίου Ταμιά.

Έκει βρίσκει μιá σκάλα, άνεμόσκαλα, τή στηρίζει στην μάντρα του κήπου, άνεβαίνει στη ράχη της, από και τραβῃ τή σκάλα από τάλλο μέρος της μάντρας, γιά νά μὴν καταλάβη κανείς από που έφουγε, κι' από και-πάνω έτοιμάζεται νά πηδήσῃ μέσα στον πύργο του κυρίου Αρχειοφύλακα, περνώντας από ένα παράθυρο ξεχαρβαλωμένο.

Ο πύργος του Αρχειοφύλακα, λείψανο κάποιου παλιού κάστρου, δέν κατοικείται πιά. Από κάμποσον καιρό τόν είχε άφήσει ό νοιάχης του, — ένας σιταρέμπορος που οί δουλειές του πήγαν άσχημα. Στόν πύργο αυτόν άκουμπούσε από τó ένα μέρος τó κατάσταση της Δέσσης των Φλυδάρων κι' από τάλλο τó σπίτι του κυρίου Ταμιά.

Κατάλαβατε, πιστέω, τί παράξενο κι' άσυνείδητο δράμα άκολούθησε ό κόντε-Πίλης γιά νά πάη νά κρυφτῃ! Άλλά κι' άν δέν καταλάβατε καλά, δέν πειράζει. Φτάνει νά έξρωτε πώς κατάφερος νά φτάσῃ στό παράθυρο του πύργου κι' από και νά πηδήσῃ μέσα. Άλλά που έπεσε πηδώντας; Σέ πάτωμα, σέ τραπέζι, σέ κορβάκι, σέ καρέκλα; Έ, αυτό θάταν άδύνατο νά τó φαντασθῃτε! Και περιμένετε νά σάς τó πω μεθαύριο...

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΛΟΓΙΑ

[Αρ. 9, Έκφ. 143]

Στης κάμαρας μου τάπηλο
 τό γυαλοπαράθυρο
 Πούναί της ηουχίας μου
 λιμάνι ποθητό,
 Κάθομαι ως πάντα σκεφτικός
 κρατώντας τό βιβλίον
 Κι' έξω τ' αντιμεγγίσματα
 του δειλιού κοιτώ.

Όλόγουρά μου αντιλαλούν
 φωνές τραλλές, τραγούδια,
 — Πουλάνε τιβίσματα
 παιδιών ξεφρονιά, —
 Και κάποιος βιάλας οι ρυθμοί
 Ξυπάνε στην ψυχή μου
 Κάποιους σβυσμένους πόθους της
 θαμμένους μουσική.

Κι' ή αύρα, ή άνοιξιτική,
 ή μυροποτισμένη,
 Παίζει με τ' άνοσταχτα,
 με τό σκόρπια μου μαλλιά,
 Κι' είναι τό χάδια τ' ε γλυκιά
 της Αρμονίας λόγια
 Που ψιθυρίζει μου δελά
 κι' άγύλαφα στ' αυτί.

Άλκης Φλώριος.

ΛΙΝΟΥΛΑ

1. Η Λινούλα εύτοχισμένη

[Αρ. 6, Έκφ. 135]

Η Λινούλα είναι εύτοχισμένη,
 Έχει όλα έκείνα τα πράματα που
 μπορούν να κάμωγ εύτοχισμένη
 ένα κοριτσάκι σαν κι αυτήν. Πρώ-
 τα, μία μαμάκια τραφερή, στορ-
 γική, που θέλεγε κανένα πώς ζή
 με μόνο της σκοπό της κορούλας
 της την εύτυχία. Κι' έναν καλό
 μπαμπά που έφερε με χίλιους δ-
 μορφους τρόπους να της δείχνει
 την άγαθή του και που δεν άρ-
 νεται ποτέ να παίξει με τη Λι-
 νούλα, όταν έκείνη τό θέλει. Έ-
 πιστα έχει και τη γιαγιά της, μία
 γλυκαία γιούλα με κάτασπρα μαλ-
 λιά, με μέ πρόσωπο που άνη-
 φρώντας τό χρόνια, διατηρεί άκό-
 μα μία δροσερή νεανική. Κι' ή
 καλή άδελφή της δεν κοιμάται
 ποτέ να διηγείται στην έγγονού-
 λα της, τό πιο θαυμάσια, τό πιο
 παραένα παραμύθια. Ό,τι κι' αν
 θέλαιο ή Λινούλα, τό έχει άμέ-
 σως. Δεν τις άρνούνται τίποτε,
 ποτέ. Ζει περιτριφυρισμένη από
 χάδια, σε μία άπρόσβαρα μυρι-
 σμένη, άπλή. Μα μ' όλη την
 τραλλή άγαθή, μ' όλα τά χάδια
 τ' άλογάματα, ή Λινούλα δεν εί-
 ναι καθόλου κομπορημένη. Έχει
 αντίθετα τον πιο άξιαγάπητο χα-
 ρακτήρα, που μπορεί να συναν-
 τήσει κανένας σε παιδί. Είναι πάν-
 τα τόσο γλυκαία, τόσο ευγενικιά,
 κι' έχει τόσο καλούς τρόπους,
 που ποτέ της δεν στενοχωρεί κανέ-
 να. Άπ' τό στόμα της βγαίνουν
 πάντα λογικά όμορφα, χαριτω-
 μένα, και τό μακάκια της τό γα-
 λανά κι' όλοκάθαρα καθρεφτί-
 ζουν μία ψυχή ήσυχή, άπλή, γε-
 μιάτη καλοσύνη και άθάση. Έ-

να μόνο παράπονο έχει ή Λινού-
 λα: Δεν έχει άδέρφια, μήτε φί-
 λες, κανένα παιδάκι που να τή
 συντροφεύη στα παιχνίδια της.
 Μα μήπως ή μαμά της δεν
 παίξει μαζί της, ή μήπως δε μοιά-
 ζει με τραλλό παιδί, έτσι εύθυμα
 που γελεί, όταν βρίσκεται κοντά
 της; Έπειτα κι' ή μαμά της
 κι' ή γιαγιά της κι' ή γιαγιά
 της άκόμα, όλοσρόθυμα παίζουν
 με τη Λινούλα.

Η Λινούλα λοιπόν είναι τέλεια
 εύτοχισμένη, γι' αυτό και τό προ-
 σωπάκι της φωτίζεται από ένα παν-
 τοτεινό χαμόγελο. Γι' αυτό και τό
 γαλάζια μάτια της έχουν τό γλύ-
 κα και την όμορφάδα ενός έξο-
 στρου, χαρωπού ουρανού. Ό-
 ταν ή κοίτη είναι καλός, ή ντα-
 ντά της την κατεβάσει στον κή-
 πο και την καθίζει ανάμεσα ανά
 λουλούδια. Γιατί ή Λινούλα τό
 λατρεύει τό τραφερά, πολύχρομα
 λουλουδάκια και της άρροσει να
 τό βλέπει, να τό θαυμάζει ώρες
 πολλές και, που και που, να τό
 χαϊδεύει με τό μικρά της δάχτυ-
 λα. Δεν τό κόβει όμως ποτέ,
 γιατί ξέρει, πως αν τό χωρήσει
 απ' τή μαμά τους — τό αυτί —
 θα μαραζοδούν απ' τή λύπη τους
 κι' ή Λινούλα που τόγατάει, δε
 θέλει να τους κάμει ένα τόσο με-
 γάλο κακό. Έτσι που κάθεται ή
 Λινούλα άνάμεσα ανά μυρισμένα
 λουλούδια, νοκόθει μία άπειρη
 χαρά να πλημμυράει την παιδια-
 κική ψυχή της. Άκούει των που-
 λιών τό κελόδημα, των μελισσών
 τό βούβισμα, βλέπει τις λεπτές,
 τις σιδερέιες πεταλούδιτσες — λου-
 λούδια που πετούν. Όπως τις λέει
 — να τρέχουν χαρούμενες, παι-
 χνιδιάρες από λουλούδι σε λου-
 λούδι, ρουφάει τό μέρο που σκορ-
 πίζεται όλόγουρα, κι' έτσι ξαφνί-
 κα, χωρίς να τό νοιώσει καλά,
 βυθίζεται σε μία έκσταση άπε-
 όρηστη. Κλείνουν τό μάτια
 της κι' ή σκέψη της πετάει, έτσι
 ανάλαφρα, έτσι άδουρβα, έδω και
 εκεί, όπως οι πεταλούδες πάνω
 στα λουλούδια.

Τί τάχα τό σκέφτεται, τις ώ-
 ρες αυτές του όνειροπολήματος;
 Έδόξατο πράματα βέβαια, γιατί
 στη μορφή της πλανιέται τό πιο
 γλυκό της χαμόγελο. Συχνά, κα-
 τά τις έσπότες ώρες των καλοκαι-
 ριατικών δειλιών, ή Λινούλα
 παρακαλάει τή νταντά της να
 την πηγαίνει στο δημόσιο κήπο.
 Τότε ή καλή νταντά τή βάζει
 στο άμαξάκι και ξεκινάει. Γιατί
 ή Λινούλα, αν και έφτά χρονών,
 δε μπορεί να περπατήσει καθό-
 λου. Πολλό μικρό έπαθε κάποια
 κακή άρρώστια και από τότε τό
 ποδαράκι της δε μπορεί να
 κουνήσει. Είναι παράλυτη. Η
 Λινούλα όμως δε λυπείται γι' αυ-
 τό. Ούτε τό σκέφτεται κεν ποτέ.
 Είναι πάντα της ένα τόσο χαρού-
 μενο, γελαστό παιδάκι! Κι' έπει-
 τα της φαίνεται τόσο όμορφο
 πράμα να κάθεται άναστικιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Έφραγες τσουρέκι, Φιφή;!
 — Ναί, μαμά... Λιγάκι όμως,
 γιατί αβρίο θα μεταλάβω.
 Νάρκισσος

— Πόση, ή μηχανή σου
 Είναι της χειρός; »
 Καί ή Πόση άρέσος:
 «— Όχι! τής ποδός!»
 Άλκης Φλώριος

Στό τραίνο, ή Κορυφοκεφαλά-
 κης γνωρίζεται με δυό δίδυμα ά-
 δέλφια.
 — Και που γεννηθήκατε; ρωτά
 τό ένα.
 — Στάς Άθήνας.
 — Έπειτα στο άλλο:
 — Και σεις;
 — ; ; ; ! ! !
 (Γενούδες) *Μιχαήλ Δέφνερ*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
218ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΗΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
 Διά τήν Β' Έξαμηνιαν του 1925

Ο 218ος Διαγωνισμός προη-
 γήθηκε πέρου κι' από τις Σπυ-
 λογές που μου έστειλαν γι' αυτό-
 ν, δημοσίευμα Άσκήσεις σ' όλο
 τό διάστημα της Β' Έξαμηνιας
 του 1925. (Όπως τόρα δημοσιεύω
 από τις Σπυλογές του χρόνου
 226ου.) Στο άναμεταξύ προκη-
 ρήθη και ή 223ος Διαγωνισμός
 για τις Άσκήσεις της Α' Έξαμη-
 νιας του 1926, που τότε τελεσμάτι
 του θα δημοσιευθούν προσεχώς.

Καθώς έξηγηται στον Όδηγο
 του Συνδρομητού (Κεφ. Ε'), γιά
 την εξαγωγή των Αποτελεσμάτων,
 κάθε Συλλογή Άσκήσεων βαθμο-
 λογείται με δύο αριθμούς. Ο πρώ-
 τος σημαίνει πόσες δημοσιεύσιμες
 Άσκήσεις βήθηκα σ' αυτή, έκτά-
 κω αν δεν τις δημοσιεύσω (δες).
 Κι' ο δεύτερος πόσες απ' αυτές
 ήταν έξαιρετικά άριστες (πρωτό-
 τυπες, νέου είδους, καλά στιχορ-
 γημέες, έξυπνες κλπ.) Τό άθροί-
 σμα των δύο αυτών αριθμών δι-
 νει τή θέση του στο Διαγωνιζό-
 μενο, και μεταξυ δύο που έχουν
 τό ίδιο άθροισμα, προηγείται ή
 καλύτερη που έχει τό δεύτερο άριθ-
 μό μεγαλύτερο, δηλαδή περισσότε-
 ρες άριστες Άσκήσεις. Τέλος,
 κάθε Διαγωνιζόμενος παίρνει ά-
 ριθμόν Έσθήμων ίσο προς τό μι-
 νύ άθροισμα των δύο άριθμών
 του. (Π. χ: 15+5= 10. Έσθημα 10.)

Στον παρακάτω Πίνακα, γιά οι-
 κονομία χώρου, δημοσιεύεται μό-
 νο ή άριθμός των Έσθμων.
 Άλλ' απ' αυτόν, καθώς κι' από
 τή άπόψη του, ο Διαγωνιζόμενος
 που έφερε πόσες Άσκήσεις εν όλω
 είχε ή Συλλογή του, μπορεί να
 μαντεύει άπάνω κάτω και τους
 δυό άλλους άριθμούς, που άλλως
 δε δεν είναι και καμιά άνάγκη
 να τους ξέρη άκριβώς.

ΑΠΟΜΟΝΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (από 16 έτών και άνω καθώς και όσοι δεν έσπείρισαν στο παρόδιο έλαίον.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σάνθιπ-πος*, [20 Ε]. — (Έκτός Διαγωνισ-
 μού: *Μεγάλη Έλλάς*, [3] Ε]. —
Φίωρης Δελάντης, [20 Ε]. — *Τρι-
 ανταφυλλένια*, [20 Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θραία Δύσις*, [18 Ε]. — *Αδν Κιχώτης*, [18 Ε]. — (Έκτός Διαγωνισμού: *Μάγισσα*, [18 Ε]. — *Χουσομα-
 λούσα των Σπαιών*, [18 Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Έθελον-της*, [17 Ε]. — *Καπετάν Γιάννης*, [16 Ε]. — *Αμάραντος Κρίνος*, [15 Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14 Ε] εις έκαστον: *Εδοστράτος Παζίνος*, *Έλληνική Δόξα*, *Έκάρη*, *Πονε-
 μένη Ψυχή*, *Σμύνης Καμός*, *Δευ-
 τεραία στην Κόψη*.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 έτών.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Συμφωνία*, [20 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ηλιο-
 γέννηση*, [18 Ε]. — *Έλληνική Δη-
 μοκρατία*, [18 Ε]. — (Έκτός Δια-
 γωνισμού: *Ηεροβολιτάκι*, [17 Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κορυφή* του *Όλύμπου*, [16 Ε]. — *Αφρι-
 σμένο Κύμα*, [16 Ε]. — *Έλευθε-
 ρο Πουλί*, [16 Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14 Ε] εις έκαστον: *Γαλαξίας*, *Πληγωμένο Πειραστόρι*, *Άργυρό Σάληνη*, *Γρα-
 ζιέλλα*, *Ναπολέον*, *Ηλιοτρόπιον*, *Άρχιδιάβολος*, *Έλλάδα*, *Μαγα-
 ρίτα*, *Βασίλειος Παπακωνσταντό-
 πουλος*, *Έλληνικόν Ίδεώδες*, *Ά-
 σκη Καμέλια*, *Πατριόν Διαβο-
 λάνι*, *Παιδιόν των Δασών*, *Κων-
 σταντίνος ο Παλαιολόγος*, *Υψι-
 πέτης Άστρός*, *Άνθος της Άνδρου*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12 Ε] εις έκαστον: *Πολύμητις Όδυσεύς*, *Χανουμάκι*, *Φαίδων Α.* *Άλεξαν-
 δρίδης*, *Καμένη Σμύνη*, *Κύμα της Χίου*, *Ζιζάνιον των Πατρών*, *Έθνική Πίστις*, *Βιολέττα*, *Τρα-
 λός Άέρας*, *Έλευθέρτος Ν. Ρου-
 σάκης*, *Άσπρος Άράτης*, *Άνε-
 σποτάβουλος*, *Υγιάνιο*, *Καμέλια*, *Ναυτικός*, *Βόλγας*, *Νιάνιαρο*. *Η-
 λιακή Άκτής*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10 Ε] εις έκαστον: *Άδρα του Έβρου*, *Γλυ-
 κό Χαμόγελο*, *Σοφολογιώτατη*, *Έλευθεμος Θεός*, *Αιγυπτία Ψε-
 λάχα*.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (από 11 έτών και κάτω.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τόξον του Φοίβου*, [18 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιφή Στανροπόβλου*, [16 Ε]. — *Λουκάς Γ. Νικηφοριάδης*, [16 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βομبس*, [15 Ε]. — *Δημοκρατική Ίδέα*, [14 Ε]. — *Άόκιμος Άγρανάς*, [14 Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12 Ε] εις έκαστον: *Χελιδόν του Έβρου*, *Λαμπρός Ηλιος*, *Ίσπίτης του Μεσαίονος*, *Άφροτα Γουρουνό-
 πουλο*, *Άννα Στ. Βεϊνόςλου*, *† Μαρίτσα Στ. Βεϊνόςλου*.

Σημ. Τς περισσότερες και ώ-
 ραιότερες Άσκήσεις βήθηκα στη Συλλογή του *Πληγωμένου Πει-
 ριστείου*. Δεν την έφράδισα όμως, γιατί όλες αγεδόν ήταν από παλαιότερα περιοδικά και μάλι-

στα στή γλώσσα που έγραφαν τό-
 τε. Γιά να δημοσιεύσω μερικές,
 τις δημοσίευσα στή σημερινή. Έ-
 δωσα όποσδήποτε Α' Έπαινο στή
 Συλλογή αυτή γιά τήν ιστορική
 της να ποδμή άξία, τον πολύτο
 και τήν έκλεκτικότητά της.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήνας, 38 δόδος Έβριπίδου
 τήν 14 Ιουνίου 1926.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΜΙΣΕ ΣΑΣ
 Τελειώνουν κι' οι Διαγωνισμοί,
 οι Έξετάσεις, και σε λίγο αρχί-
 ζουν οι Διακομίσες.
 Θα πάτε στις έξοχες να περάσε-
 τε τό καλοκαίρι. Άλλά κι' όσοι
 θα μείνετε και που είστε, τόρα δεν
 έχετε να κάνατε τίποτα. Όλος ο
 καιρός θένατε δικός σας. Σας χρε-
 άζεται λοιπόν ένας καλός σύγρο-
 φος γιά να περάσετε, είτε στήν έ-
 ξοχή, είτε στήν πόλη, τις άτέλειμα-
 τες ώρες της άργίας. Κι' ο καλός
 σύγροφος, ο πιο πρόσθετος, κι' ο πιο
 πρόσθετος, είναι τό βι-
 βλίον. Προμηθευτήτε δυο περισσό-
 τερα βιβλία μπορείτε γιά τις δια-
 κομίσες σας. Σας συσταίνω τους πα-
 λαιούς μου Τόμους, τους τόμους της
 Βιβλιοθήκης μου και, από τά βι-
 βλία του κ. Ξενοπόλου, δυο είναι
 γιά τήν ηλικία σας, ή τολλάχιστο
 δυο δεν είναι μόνο γιά μεγαλύτε-
 ρα: *Άδελφούλα μου*, *Π. Θεάτρο*,
Παιρίς στον Ήλιο, *Πλούσιοι*
και Φτωχοί, *Ο Τραλλός με τους*
Κάνκινους Κοίτους κλπ. Σας
 συσταίνω άκόμα κι' ένα όραιότατο
 πραγματικό βιβλίον, τό *Παραμύ-
 θια της συνεργατικής* μου δ. Γεω-
 ργίου Ταρασόλη (*Μία φορά κι' έ-
 ναν καιρό*) που σας είπα άλλο-
 τ' αυτά. Πωλείται δρ. 40 στο Βι-
 βλιοπωλείο Η. Δικαίου, δόδος Βου-
 λης, 5.

Στους δασκάλους: πάλι και στις
 δασκάλλισες του κήκου μου, — μο-
 λογώ: είναι βιβλίον γιά τον καθέ-
 να, — συσταίνω τήν Έθνική Άγυ-
 γή της δ. Αριστότης Ταμπάκοπου-
 λου και του κ. Ράλλη. Περτάει,
 σε καλή γλώσσα και άπλό ύφος,
 ό,τι πρέπει να έβρη ένας νέος μορ-
 φωμένος Έλληνας, όλες τις στοι-
 χειώδεις γνώσεις γιά τό θεό, τήν
 Πατρίδα, τήν Πολιτεία, τήν Κοινο-
 νία, τήν Οικογένεια. Κι' αυτά όλα
 με όρατα άνάπτυξη, με πολλά πα-
 ραδείγματα, με ποιήματα, με ρη-
 τά κλπ. Τιμμάται δρ. 50 και τα-
 χυδρομικός δρ. 55.

Έξαιρετικά, *Φωτεινό*, γιά τις
 πληροφορίες περί του Έρυθρού
 Σταυρού της Νεότητας και γιά τό
 φυλλάδιο του περιοδικού του που
 μου έστειλας. Γιά τό άλλο ζήτημα,
 να τους θυμίζεις τή γαλλική πα-
 ροίμα «σε μικρά κοινάκια τά έκλε-
 κτα μωροδικά». Έτσι και τής «Δια-
 πλασεως» τό κοινάκι είναι μικρό.
 Δεν έχει δηλαδή τις πολλές και με-
 γάλας σελίδες άλλων περιοδικών
 ή όλη της όμως είναι τόσο έκλε-
 κτική, τόσο πικνή, τόσο πολύτιμη,
 που μοιάζει πραγματικά με άπό-
 σταγμα. Και έφέρει, γιά ενε μι-
 κροσκοπικό μπουκαλάκι με άπό-
 σταγμα ρόδων, χρειάζεται δάκα-

ρος ροδόκηρος... Δυστυχώς, τά
 παιδια που τό καταλάβαιναν αυ-
 τό, ήταν, είναι και θα είναι πάντα
 λίγα. Τά διαλεκτά παιδια, τά με-
 τρημένα. Άλλά τό ζήτημα είναι
 να τό βρούμε όλα. Γιατί βέβαια
 υπάρχουν και πολλά άλλα, — κι' ί-
 σως δυό φορές; Άλλα τόσα απ' όσα
 έχω σήμερα, — που δεν με παίρνουν
 μόνο γιατί δεν με ξέρουν. Ή, θα
 με μάθουν σιγά-σιγά κι' αυτά από
 σας' με τό ξεσπάθωμα σας...
Νάρκισος, δ κ. Φαίδων έλαβε
 τό γράμμα σου κι' εύχαρίστησε
 σου άπάντη: Κατά τήν ιδέα του, δ Άν-
 δρώτης έκείνος με τις Νεράιδες,
 είχε όνειρο, έφιάλη, που τον κατα-
 τρόμαξε. Σπόν ύπνο του μπορεί και
 να πέσει, να κούρσσει και να χτύπησε.
 Έτσι τον βρήκαν σε κακή κατά-
 σταση, τον πήραν και τον περιποι-
 ήθηκαν. Όσο γιά τή διήγησή της
 προγιαγιάς, κι' αυτή θα έξηγηται
 με κάποια άνευροφραντασία του μι-
 κρού. Νεράιδες δεν υπάρχουν ούτε
 ξανθές ούτε μελαγχρόνες. Ή άρνη-
 ση δεν έχει καμιά σχέση με σπών
 ύπνο της εποχής μας! Όλ' αυτά
 είναι γεννηματά της φαντασίας,
 που τό βλέπουν μερικοί και σπών
 ύπνο τους; ή και σπών ύπνο, θ-
 ταν είναι υπερασπισθητοί και ύπερ-
 ριτικοί, «άλαφροήκοιτοι» όπως τους
 λέει ο λαός. Με άλλους: λόγους. Ή
 αυτά υπάρχουν μόνο μέσα μας, ε-
 ναι υποκειμενικά. Έξω δεν υπάρ-
 χουν. Γι' αυτό, λέει ο κ. Φαί-
 δων πρέπει να είσαι υπερέδωτος.
 Ναί, *Αιλάντα*, να κάμεις αυτό τον
 έρανο μεταξύ των συγγενών και των
 φίλων σου γιά τό Μνημείο τολλόλε-
 μη, αφού στάθηκες κι' ο πρώτος σου
 άδοκός κι' αφού τό πρώτο σου
 ποιήματα τόγραψες μετά τήν άνά-
 γνηση του «Παλιού Βιολίου» και
 των Κεμισιτών του. Πέσο θα κα-
 μάριω, αν ζήσεις ο καλμένος, γιά
 τή μαθήτρια που έγραψε! Και στο
 λέω χωρίς κανένα φόβο πως μπο-
 ρεί να σε χαλάσουν οι έπαινοι. Ή
 άγάπητή σου έχει περάσει τό έπι-
 κίνδυνο αυτό σηματό. Τώρα, και
 να σ' έπαινοθ και να σε κατηγο-
 ρούν, γιά σένα δεγ έχει σημασία.
 Ή, να πώ καλύτερα, και τόνα
 και άλλο θέσοθ είναι ενδοκρινή
 γιά να εξακολουθής και να προ-
 σέβης σπών Τέχνη αυτή, που τήν
 έφέρει τόσο καλά. Ναί, σε περιμ-
 νω μία μέρα με τή Συλλογή σου.
 Θα εύχαριστηθ κι' ο κ. Φαίδων
 να σε γνωρίσω.

Τροκόνητα, ο εύχαρίστησα προ-
 χθές γιά τό ξεσπάθωμα κι' έλι-
 ζώ πως θα μου κάμης κι' άλλα ά-
 φοθ δ κ. Διευθυντής σας, που τον
 εύχαριστώ επίσης, είχε τήν καλο-
 σπνία να συστήσει στα παιδια να με
 παίρνουν. Έβγα και γιά τον έβρονο
 που ένεργει ύπερ του Μνημείου
 του Πολέμη. Όσο γιά τό κοινά-
 κί σου έννοια σου' αφού ένεκρίθη
 θα δημοσιεύθ. Όλα θα δημοσιευ-
 θούν. Άλλά κάθε φορά, από τά
 έγκριμένα, δημοσιεύονται: όσα
 χωροδύ, όσα έρχονται στον τόπο
 που έχω διαθέσιμα. — Έλαβα, ε-
 εύχαριστώ.

Μεγάλη άπιτυχία είχε, — μου
 γράφει ή *Μέλισσα*, ή παράσταση
 του Συλλόγου των Παλιότων υπέρ
 του Μνημείου του Πολέμη. Έβγα

στο σπνί της *Ροδαής Αγού-
 λας*, που οι γονείς της περιποιή-
 θηκαν πολύ τά παιδια κι' έλαβαν
 μέρος, έκτός από τις δυό που άνέ-
 φερα, ή *Ασπρης Παλιότας*, ή
Μικρή Έπαρχιώτισσα, ή *Αεν-
 κός Αστής*, ή *Θέμις*, ή *Κλαί-
 ρη*, ή *Σαρλό και τ'άδελφια* τους.
 19 εν έβγα μικροί έρασιτέχνες από
 8—15 έτών. Έπαιξαν διάφορες
 κωμωδίες του κ. Φαίδωνος, άπλή-
 γειαν ποιήματα. α. μονόλογους κλπ.
 Και από τά πεντόχρομα εισιτή-
 ρια έμάζεψαν άπάνω από 200
 δραχμές, που θα μου τις στείλουν
 άργότερα, μαζί με άλλες, γιατί
 σκοπεύου να έπαλαθήσουν τήν
 τόσο έπιτυχημένη παράστασή τους.
 Έβγα στο καλά μου παιδια, εύγε!

Με μεγάλη μου λύπη έμαθα προ-
 χθές τό θάνατο ενός παλιού, άγα-
 πημένου μας φίλου, του Γεωργίου
Πουλάκου. Πολλοί από σας θα
 τον ήξεραν, γιά' ί επί χρόνια φαί-
 νόταν σπών Άλληλογραφία και
 σπών Σελίδα με τό ψευδώνυμο *Σε-
 περμένος Δόξος*. Ήταν ποιη-
 τής, έγραφε όραία ποιήματα και
 σπών και μεταφράζε έξωθεν ποιη-
 τών, κυρίω: Άγγλων, Άλλά
 πρόπάντων ήταν ένα πολύ καλό
 παιδί. Μεγάλο κριμα που γάθηκε!

Κρινοσπαρμένη Αμμοδιά, θα
 είδες βέβαια πως από τό ψευδώνυ-
 μο σου διάλεξα γιά να μου γρά-
 ψεις κι' από τό έβγα θη σημειώ-
 ησε στα γράμματά σου. Γιατί έλι-
 πώ πως θα μου γράψης συχνά.
 Γιά τό ξεσπάθωμα, με τάλλο σου
 ψευδώνυμο; ο εύχαρίστησα προ-
 χθές. Μα... ήταν άνάγκη να ξε-
 σπαθώσε γιά να μου γράψης; Έ-
 γώ από πολύ καιρό περίμενα να
 μου έβγεις αυτή τήν εύχαρίστηση.

Σ' εύχαριστώ γιά τά καλά λό-
 για. *Λεις*. Τό καταλάβαινα πως
 τά μαθήματα δεν θα άσφαιαν να
 μου γράψης, γιατί έξω τόσο μά-
 γητης. *Α* τί όραία βιβλία που
 διάδασες άπών τον καιρό! Όλα
 κλασικά! άριστοεργήματα της
 Γαλλ. Δογαστικής. Τέτοια να
 διαδάσε κι' άλλα. Μορφώνουν
 τον άνθρωπο, του δυναμώνουν τήν
 καλαισθησία, τον γυμνάζουν γιά
 να έβρη ύστερα να διαλέγη τά
 νεότερα, τά σύγχρονα, που δεν
 είναι όλα καλά. — Συλλογή μαζί
 με τή *Καΐδα* δεν μπορεί να μου
 στείλεις. Καθεμιά χωριστά.

Να κι' ή *Τραλλή Αριστοκρα-
 τισσα* που είναι δυό χρόνια συν-
 δρομητρια και περίμενε κι' αυτή να
 ξεσπαθώσε πρώτα γιά να μου γρά-
 ψη! *Ας* είναι, τόρα που έκμα-
 πη τή καλή άρχή, θα εξακολουθήση.
 Χίλω πάρα πολύ και τήν εύχα-
 ριστώ γιά όλα.

Έρασις Έπιστολάς μου έστει-
 λην άπών τήν έβδομάδα και οι
 έβγα: *Εδοστός Έλληνας*, *Χάνια*,
Μορέλλα, *Ίνδιάνια*, *Ζουλένια*,
Άργιολούλοδο, *Άρσενικός*, *Αι-
 λιάνα*, *Σαλαβομύνη*, *Ίμβρος*,
Στανδαλιάρια, *Μηλοκόνη* κλπ.
Ίμωγή. Έξετέλεσα τις παραγω-
 γιές των και τους εύχαριστώ δ-
 λους γιά τά καλά των λόγια. Στα
 κυριότερα άπάντησόν στα έρχόμε-
 να.

Τους φίλους μου που ξεσπάθη-
 σαν, θα τους άναφέρω και θα τους
 εύχαριστήσω επίσης, στο έρχόμε-

νο. Σήμερα δεν έχω τόπο ούτε
 γιά να κρίνω κομμάτια της Σελί-
 δος. Έδωχάς υπάρχουν πολλά έγ-
 κακεμένα.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΑ ΣΤΗΘΗ ΕΝΟΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ
 ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22—23 ΧΙΛ.

68ον

του 44). **Κέλλεσμα** (ελαβα. ευχαριστώ, περαστικά σου) 'ο ναί, τις δυσκολίες του βροπαθώματος της εβραϊκής... δ' επιμένω-νική'. **Ζαΐρα** (θα είδες ότι αυτό σου ενέκρινε και θα έλαβες δσα σου έστελα' χαίρω πολύ για την απήφασή σου κι' ελπίζω να μου γράφεις συχνά' συμμορφώθηκα.) **Δευκόν Αστέρα** (γράφω παραπάνω, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έλαβα από την Μέλισσα) **Πιπιλουλό** (ελαβα, ευχαριστώ τώρα τουλάχιστο θα μου γράφεις συχνότερα; ναί, καλομελέτα κι' έρχεται...) **Κυρά-Κυραλίνα** (ελαβα, ευχαριστώ, συμμορφώθηκα κρατώ το μουστάκι' όχι, κομμάρ' άλλα δεν μου γράφει με το ψευδώνυμό σου' το γράμμα εκείνο που λές ήταν πιο παλιό και θα πήγαινε έχασε!) **Κρινόλευκη Νεράϊδα** (πολύ όμορφο το γραμματάκι σου για την 'αγωνία'. Ε, πέρασε; και τι αποτελέσματα είχε; λαμπρά, ελπίζω!) **Νοικοκυρδούλα** (ελα λαίπν! σε περιμένω!) **Μικρή** **Επαρχιώτισσα** (τι έλαβα όλα, ησύχασε' υποθέτω ότι θα εμποδίστηκαν κι' ελπίζω, όσοι δεν ήλθαν στην πρώτη, να έλθουν στη δεύτερη!) **Ζενίθ** (εστείλα' καλή επιτυχία!) **Βρυκολακισμένο** **Άγγελον** (το υπέθετα πως κάποιος θα σε γέλασε, γιατί δεν μπορούσα να φανταστώ πως το έκαμες με σκοπό πρόσχε λοιπόν στο εβραϊκό, να μη δέχεται τέτοια έδωρα' όμως!) **Παιδί της Ολυμπίας** (αυτό σου ενέκρινε' αλλά τα κομμάτια που είχες στείλει, δεν υπάρχουν πιά' πρέπει να τα ξαναστείλεις με το ψευδώνυμό σου!) **Γαλάριον Οδρανόν** (ε, μ' αυτά τα 'λαϊκά' μπορεί κανείς να τα δει κι' άλλωδ') **Δευκνή** (χαίρω κι' ευχαριστώ πολύ' θα κόμω τώρα διαφόρους διαγωνισμούς, ίσως κι' απ' αυτούς) **Θέμι** (εστείλα 60 τετράδια' καλή διασκέδαση!) **Αφρόλουστη** (πολύ μ' ευχαρίστησε το πρώτο σου γραμματάκι' γράψε μου συχνά' ματά τις εξετάσεις' και συνεργάζου με την **Κορυμνοειδί**) **Τάνια** (καλό ταξίδι!) **Ζηλόβαν Βασίλισσα** (μπορείς να πάρεις και δεύτερο κι' δσα θέλεις' αφού δεν είναι, γιατί να του στείλεις; περιττό!) **Αυκόλυλον** (περαστικά!) **Φαντομάν** (και ον βέβαια έργησες πολύ, αλλά κάλλιο άργά!) **Ακούραστον Έφρευρέτη** (τη νέα σου διεύθυνση δεν μπόρεσα να τη διαβάσω' να μου την ξαναγράψεις καθαρά' ευαγάγγιστα') **Γ. Μισιον** (τις ελαβα!) **Γέρω Αίμον**, **Εύστο**, **Παζινό** κτλ. **Δαυίδ Σαφρατή**, **Γλυκό Χαμόγελο**, **Υιόν της Νυκτός** (εστείλα).

Δεσπομάτη, **Γιούλη** **Αθην**, **Σπανδαλίτσαν**, **Γαλάσιον Οδρανόν**, **Ντόριαν**, **Κεφαλιαντόκι**, **Ινδιάνον**, **Νίκον Η. Βαρέλλιαν**, **Διγνή** **Ακρίταν**, **Αγριολούλο**, **Ζακυνθιόν Αύρα**, (Π. Πνεύματα και κομμάτια σε δια την Σ. Σ. Σ. ελαβα και θα τα διαβάσω με τη σειρά των.) **Είς δσας** επιστολάς ελαβα μετά την 18 Ιουνίου διαπαντήμα στο έρχομενο.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Όσοι έληξε ή συνδρομή των, στείλουν να την ανανεώσουν το ταχύτερον.

"Όσοι δέν έστειλαν το υπόλοιπον της συνδρομής του προηγουμένου έτους, παρακαλούνται να το στείλουν.

"Όσοι επιθυμούν να λάβουν μέρος εις την κλήση, στείλουν να στείλουν δε. 10 δια να πάρουν ψευδώνυμον και να προτείνων δύο-τρια της άρεσκείας των προς εκλογήν.

Διά το Μνημειόν του Πολέμου δεκτή κάθε προσφορά, και ή μικροτέρα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 227 Διαγωνισμοσ. Αι λύσεις δεσται μέχρι 19 Αυγούστου.)

Δείγματα ώριών Ασκήσεων από βραβευμένας Συλλογάς του 218 Διαγωνισμοδ, του όποιου σήμερον δημοσιεύονται αποτελέσματα.

439. Λεξιγράφος
Μικροίλη άρχισε ενά-ωι σήμα. Με χρησιμώτατο φυτό. Κι' ο ήλιος γέρονε παραχαήμα. Κι' έγώ τη λάμπα μου έβρα. Μεγαλή Έλλάς

440. Συλλαβογράφος
"Αν δέν έχης γάργασησ φρούτα που άγαπής, Νότες δύο χτυπής. Κι' έχεις να χορτάσης! Τέσον του Φοίβου

441. Μεταγραμματισμοδ
Τη μέση της άλλης. Αγάπη και τον τόνο. "Αλλά μ' αυτό και μόνο. "Η Μούσα εύθύς άρχίτη. Να κήν έρωτήσής. Που είναι νόμορήσης. Χρυσομαλλούσα των Σφακιών

442. Αναγραμματισμοδ
Του σπιτιού μου όλα τα μέρη. "Η του τόπου μου αν γνωρίσης. Και μου ταναγραμμάτισής. Τά κρατείς τόση στο χέρι, Μήτη σου και μάτια κλείνης. Και μ' άδητά τα καταπίνεις. Τέσον του Φοίβου

443. Φάκελλος
* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

445-449. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γραμματός εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμμάτισμοδ άλλαι τόσοι λέξεις: **σήμα**, **ταφή**, **θόλος**, **μέλος**, **δρελος**. **Μάγισσα**

450. Μεσοστιχίς
Τά μεσαιά των κάτωθι ζητούμένων λέξεων, οι όποια έχουν δλαι από τρία γράμματα, αποτελούν σύμπλεγμα περφήμων νησών της Αφοικής:

- 1. Μέτρον βαρους. 2. Άρχ. θεός. 3. Θανάτη του Κάδμου. 4. Ύδρα του έτους. 5. Θεά. 6. "Αναμος. 7. "Ανθος. 8. Μέλος. **Φίωρης Λεβάντες**

451. Ακροστιχίς εξ Επιδέτων
Νά εύρωδον επιδστα αμώζον. εις τάς κάτωθι λέξεις και τω αυτιά, ώστε διά των άρχικών των νάποταλεσθ'έντομον'φθοροσποιόν: "Η - δάμια. "Η - δεσποιόνις. "Ο - χοΐρος. "Ο - υπάλληλος. "Ο - διδάσκαλος. **Ξάνθιππος (Νέον Είδος)**

- 452-455. Όμοιομορφα Έλλιποσύφωνα.**
1. - ε ε ε α (Πόλις Ιταλική.)
2. - ε ε ε α (Κράτος Ευρωπαϊκόν.)
3. - ε ε ε α ("Η Δυτική Ευρώπη.)
4. - ε ε ε α ("Αρχαία έλλ. πόλις.) (Νέον Είδος) **Φίωρης Λεβάντες**

456. Γρίφος
μαλλιά μαλλιά μαλλιά μινυλά
μαλλιά μαλλιά μαλλιά μινυλά
μαλλιά μαλλιά μαλλιά μαλλιά μινυλά
Φίωρης Λεβάντες

457. Γρίφος
Είσα. "Η "ιδώμη. "Ο Παλαμίδι. "Ο Ύπνου. "Ο Σμύρνη.

Διά τους Γαλλομαθεΐς

458-460. Cinéma-Rébus
1. - Ρίς, και, μύς.
2. - Τόχος, κάπια.
3. - Υπό, έκει.
Τρία θηλυκά ψευδώνυμα, Χρυσομαλλούσα των Σφακιών **461. Rébus**
M + veau : άνε Τριανταφυλλένια

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσ. του φύλ. 14
190. Κανάσης (Καν. ρίς.) - 191. Κύθηρα - Θησα (η Νισυρος - Σύρος.) - 192. Κρήτη - κρήνη. - 193. Κάν - Κίνα. - 194. Το μάτι.
195. Θ Η Ε Ψ Σ 196-200. Διά του Η Π Α Σ Τ: **Ακτή, τέμα, ταβρος, κήσις, έτος.** - 201. ΚΑΡ - Σ ΔΑΜΟΝ (Κ-έμα, Α-άλος, Ρ - αγός, Δ - ρέμα, Α-άλη, Μ - έλος, Ο - βελός, Ν - σόλος.) - 202. ΤΡΙΩΝ - ΝΙΝΕΥΙ (τ'ήΝος, Ρείθον, "ΙαΝός, ΤεΕλός, "ΕρΥγη, Νελλος.) - 2 Β. "Ηδονή αδ'εμιτος βεβαίον οικτιει λύπην. - 204. Της Έλλάδος of σοφία ήσαν έκτά. (" εις ελ αδ, ος εις σοφ, ι εις αν 7.) - 205-207. 1. "Αμηνή ((αμ, ην, γ.) 2. Ρουίνη (roue, est, ni.) 3. Παρίσι (Par ici.) - 208. Ού entres-tu? Tu entres mal. N'y entre pas! - J'y entreraί.

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή εγναρως ανανέωσις της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 4 Ο, το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δε. 8 (το ελαττονον τμήμα.) Ήραν τών 1 Ο λέξων 60 λεπτά ή λιγώτερος, με παγία δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δε 1.

"Ο χωριστός στίχος δε. 3. "Η πρόληψη είναι απαραίτητη.

(ΚΕΤ - 421)
Ε δουράδε, ποιά σου φαίνεται πιο νόστιμη ή Αρούσα ή η Ουδέλα; "Αγίτι να κάρης, κηνοβήγια και παλιά σε έλανε στη μέση.

Π Τσολινα, πός πός με τον έρχομό της είσαι ικανοποιημένη;
ΓΟΥΛΙΑΜΟΣ ΤΕΛΟΣ (ΚΕΤ - 422)

Θ εσσαλίε Αστέρα, στείλε Δ'ον. Τζιζιλέρης (ΚΕΤ - 423)

Πρωτομηνίοντες στο κομφο σαλονάκι της Διαπλάσσης, χαίρετε όλα τα Διαπλάσσια και Διαπλάσσιόβες. "Ιδιαίτερος του Παλατιού Φαλάρη. ΑΦΡΟΛΟΥΣΤΗ (ΚΕΤ - 424)

Η "ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ, ή θηρίει τον τελευταίο διαγωνισμο ή της (ΚΕΤ - 367) και έδειξε να την ήρωσαν πάλι τα εθνεγικά Διαπλάσσευλα. (ΚΕΤ - 425)

Φ εύχοντας για το εθνεγικό, ποιά την ελληνογραφία άνταλλαγή καρτών, Μ. Μουσικών κτλ. **ΤΑΝΙΑ** (ΚΕΤ - 426)

Παιδιά, λίγη προσοχή, παρακαλώ "Η Αέλια, ζέστες, ζητείς και με είνταρια διαδούδες. Κοιμών σε κάποια γλυκή συνήθειασ αποφάσις να βολάστη λίγα. παίρνοντας για καθάλλερο την καλή μας Μάγισσα (δούδες σαράντα). Θέλετε να έκακοιούθησ; Δέν είναι τίποτε σπουδαίο άλλως ένα χαριτωμένο πείσιμ του ζηνάριου στο παρκετό που διαφέρεται άπαντα στα τη συντροφιά. **ΚΑΝΔΑΙΑΡΑ** (ΚΕΤ - 427)

Βόλα, Κλάρη, Μαργαρίτη Ρεμματί, Νάρκισσος Ξάνθος, Γιούλη Ανθή, Αέλια, ζέστες, ζητείς και με είνταρια διαδούδες. Κοιμών σε κάποια γλυκή συνήθειασ αποφάσις να βολάστη λίγα. παίρνοντας για καθάλλερο την καλή μας Μάγισσα (δούδες σαράντα). Θέλετε να έκακοιούθησ; Δέν είναι τίποτε σπουδαίο άλλως ένα χαριτωμένο πείσιμ του ζηνάριου στο παρκετό που διαφέρεται άπαντα στα τη συντροφιά. **ΚΑΝΔΑΙΑΡΑ** (ΚΕΤ - 428)

Ασώ α "Ανάμνησι. Οίτηρα άποσιχη στην άνωάλοση. **ΑΥΚΟΚΥΑΟΙ** (ΚΕΤ - 429)

Χαίρετα δσες Ζηνοβία - Σαράντης. "Η Παλάσιος, ος άπρωτά άπολεμον. "Αγνώστου, σεμνοκόμη. **ΦΑΝΤΩΜΑΤ** (ΚΕΤ - 430)

Διαβασιμ - Κοβλα "Ιωννίδου. **ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑ Γ'ΑΑ** (ΚΕΤ - 431)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ
«Ανάμνησι, στο κομφο την πόρτα "Ασο θέλεις θρόντο. Α ή ανακαλύψε λέδος, πελαλήχητε, τι πάθετε μίσησ θα τα ζαναδιωθώσεται; Πητηρ-Πάν (Μασοσιδη), περιμένονεν διάφεση με σημείσιαν Διαπλάσσης. Χά! χά! χά! Σημ. Διαπλάσσης: Είναι λέδος ή ανακαλύφεις. (ΚΕΤ - 432)

Πρωτομηνίοντες στη Διαπλάση, χαιρετά όλα τα Διαπλάσσιόβες. **ΔΙΚΟΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ** (ΚΕΤ - 433)

Αετιά "Εκαστορι Ρουσσάκη, "Ιδανισμέ, Μίρη Κελάτση, Τζοάντα, στείλετά Μ. Μουσικά Σας, για μια μικρούλα θύμηση στη Δ'ον; Φώνη Γρίβα, Κέρκυρα. **ΚΑΝΟΤΑ** (ΚΕΤ - 434)

Φλοι μου Νέσρχη, Έδουάρδε, Ουδέλα, έπι-τη σημερινη άνταλλαγή του νοδ "Υ. μόν, πός εθνεγία έπι-παλλά. Πάτρα 10/6/26 **ΓΟΥΛΙΑΜΟΣ ΤΕΛΟΣ**